

ΑΠ' "ΤΑ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΑ ΧΡΟΝΙΑ" τοῦ Marcel Martinet γιὰ τὰ ὁποῖα εἶπαμε δυὸ λόγια στὸ περασμένο φυλλάδιο, μεταφράζουμε ἓνα ποίημα, κάθε στίχο ξεχωριστά, σὲ ἐλεύθερο μέτρο, μὲ μιὰ φροντίδα : γ' ἀποδώσωμε τὸ αἶσθημα καὶ τὴ γλῶσσα τοῦ ποιητῆ ὅσο μπορούμε πιστότερα :

ΑΝΕΜΕ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΑΝΕ.....

"Ανεμε Σεπτεμβριανέ, ἄνεμ' ἀγριεμένε,
 "Ανεμε πὸν μὲ τῶν φυλλωσιῶν τὸ μακριὸ τὸ θρὸ τὸν οὐρανὸ γιομίζεις,
 "Ανεμε πὸν γύρω ἀπ' τοὺς κορμούς τῶν δέντρων ἀνακατόνεις καὶ στραγγουλίζεις
 "Ανάποδους τοὺς κλάδους των, μὲ τὸ παράπονο τῶν φύλλων,

"Ανεμε Σεπτεμβριανέ, μὲς στὰ οὐράνια
 "Ὅπου στὰ μάκρη δὲν ἀντιστέκεται ἄλλο ἀπὸ τὸ σκοῦρο πέταγμα ἐνὸς χελιδινοῦ,
 Στὸν ἄπειρο οὐρανὸ, ἀπ' ἀνατολὴ σὲ βοριά
 Διώχοντας τὸ βαρὺ σκυθρωπὸ κοπάδι τῶν συννέφων,
 Τῶν συννέφων ἀπὸ τρελλές σταλιές βρεγμένων,
 "Ανεμε τῆς πλανώμενης βροχῆς,

"Ανεμε πὸν σαρόνεις καὶ ρυτιδόνεις καὶ σκάβεις
 Τὸ τειχισμένο νερὸ τοῦ ποταμοῦ καὶ τὸ ἐλεύθερο ρυάκι,
 "Ανεμε πέρα ἐκεῖ, ἄνεμε τῆς θάλασσας,
 Πὸν ἀψηλὰ ὀρθώνεις τοὺς κουρελλιασμένους τοίχους τῶν κυμάτων,

"ὦ ἄνεμε Σεπτεμβριανέ, ἄδολε καὶ παρθένε
 "Ανεμε τῆς μοναξιάς καὶ τῆς σιωπῆς, πὸν ἀγαποῦσα
 Σὰ σύντροφο καὶ δάσκαλο
 "Ανεμε Σεπτεμβριανέ,
 Ξέρεις πάνω σὲ ποιές πεδιάδες
 Καὶ σὲ ποιά δάση,
 Ξέρεις στὰ κύματα ποιῶν ποταμῶν
 Παρθένε ἄνεμε, ξέρεις ἀπὸ ποιὸν οὐρανὸ
 "Αγριε ἄνεμε θὰ πνεύσεις ;

Οἱ τοῖχοι αὐτοὶ οἱ γκρεμισμένοι, οἱ τοῖχοι αὐτοὶ οἱ σπασμένοι
 Πὸν ἀπὸ μέσα τους θὰ πνεύσεις
 Πὸν ἀπὸ μέσα τους θὰ ξεπολύσεις τοὺς μηκυθμούς σου
 Δὲν εἶναι πιά τὰ ψηλὰ καμπυλωτὰ κύματα τῆς θάλασσας
 Εἶναι οἱ σχισμένοι τοῖχοι τῶν σπιτιῶν
 Τὸ σανίδι ὅπου ἦταν μιὰ φορὰ τὸ ψωμί, τὸ ντουλάπι τῶν ρούχων
 Εἶναι οἱ ξεκοιλιασμένες κούνιες
 Εἶναι οἱ ἐρημωμένες κούνιες
 Πὸν μέσα τους θὰ σουρίζεις
 Καὶ οἱ ρέπιες στέγες
 Χωρὶς κεραμίδια καὶ καπνοδόχους
 Καὶ τὰ σπίτια πὸν παράτησε ἡ χαρὰ
 Πὸν δὲ θὰ γνωρίσουν πιά τὴ βραδυνὴν εἰρήνη...

Οἱ φωνές καὶ τὸ ἀπειράριθμο μουρμουρητὸ τοῦ κόσμου
 "Ὅπου θὰ ξεσκίσετε ἄνεμοι τοῦ φετινοῦ Σεπτέμβρη
 Τὸ μανιασμένο ρόγχο σας

Οἱ πέτρες εἶναι αὐτὲς ὅπου κροτῶντας σκάνουν
 "Ὅπου σουρίζει καὶ καπνίζει ἀκόμα μιὰ γκρεμισμένη καστανιά
 "Ὁ γδοῦπός των εἶναι πάνω στὸ χόρτο στὸ μονοπάτι,
 Εἶναι τὸ παράπονο τῶν νερῶν πὸν κοκκινισανάπ' τὸ αἷμα,
 Καὶ μὲς στὸ αἰωνόβιο δάσος

Τρομαγμένο πού έπεσε σέ ξώφρενων τὰ χέρια ξυλοκόπων
Κυριαρχώντας τήν ἔφοδο τῶν μάταιων θυελλῶν σας
Εἶναι ἡ μεγάλη ἀντιβोध ἀπό τὰ δροῦ πού πέφτουν.

ᾠ φύση, φύση

Φύση βιασμένη ἀπό τοὺς βάρβαρους κυρίους σου
Πού ναι ἡ σιωπή σου καὶ ἡ μοναξιά σου
Καὶ ἡ μεγαλωσύνη σου;

Ἄνεμε Σεπτεμβριανέ, φυσᾶς
Πάνω στό πυρετώδικο σάλεμα
Τῶν πατημένων μυρμηκοφωλιῶν,
Ἄνεμε Σεπτεμβριανέ, πετᾶς
Πάνω ἀπ' τὰ ρέπια καὶ τὸ θάνατο
Τῶν πόλεων καὶ τῶν ἐξοχῶν
Πέρνοντας μὲς στή βουή σου,
Μέ στά ξεφωνητά καὶ τὰ κλάματα
Τῶν μισοπεθαμένων καὶ τῶν γυναικῶν,
Τὴ τύρβη τῶν στρατῶν
Παρθένε ἄνεμε, ἄγριε ἄνεμε
Ἀπ' τὸ ἀνθρώπινο ἔγκλημα μολεμένη
Ἄνεμε ζωντανέ, ἄνεμ' ἄγνέ
— Πέταξε, φεῦγα!

Πᾶρε με!

Πὰ στίς κορφές πού δέρνει ἀνίλεα ἡ φτεροῦγα σου

Πᾶρε με!

Σὲ μιᾶς ἀκτῆς τὴν ἐρημιὰ
Σὲ ἀσύχαστες πορεῖες
Μέ ξέσκαπα τὰ μαλλιά, τὸ δέρμα παγωμένο
Μ' ἀνάφλογη καρδιά, ὦ θύμηση,
Ἄρπαξέ με ἀπὸ τὴ σκέψη μου
Δόσε μου πίσω τᾶκρκα νειᾶτα μου
Ξεκόλλησέ με ἀπ' τὸ βόρβορο
Ἄνεμε τῆς νέας μου λευτεριάς

Πᾶρε με, πᾶρε με

Στὴν ἐξορία, στά πάγη, στὴ σκοτεινιά

Μ' ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους μακρὰ, μ' ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους μακρὰ!

ΜΕΤΑΦ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΣΤΗ.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ.— Πάυλου Γνευτοῦ: «Τὰ Ρουπαιγιὰ τῷ Ὁμῶρ Καγιὰμ». (1) Ὁ κ. Παῦλος Γνευτός, ὁ γνωστός μεταφραστὴς τοῦ Bürger καὶ τοῦ Heine μέσα σ' ἓνα κομψὸ βιβλιαράκι — τὸ ξώφυλλο τοῦ οὐοίου δφείλεται στὴν κ. Θάλεια Φλωρᾶ Καραβία — μᾶς παρουσιάζει, μεταφρασμένα στὴν ἑλληνική, τ' ἀθάνατα «Ρουπαιγιὰ» τοῦ πέρσου ποιητῆ Ὁμῶρ Καγιὰμ.

Δὲν ἔχομε διαβάσει τὰ «Ρουπαιγιὰ» μεταφρασμένα ἀπὸ τὸν κ. Κ. Κατσίμπαλη καί, γι' αὐτό, δὲν μποροῦμε νὰ συγκρίνομε καὶ νὰ ποῦμε ποιά ἀπὸ τίς δυὸ ἐργασίες βρίσκεται πρὸ κοντὰ στό κείμενο καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ πρωτότυπου. Μὰ ἡ ἀγγλικὴ μετάφραση τοῦ κ. Fitz Gerald ἔτυχε, αὐτὸ τὸν τελευταῖο καιρὸ, νὰ πῆσει στά χέρια μας καὶ ὁμολογοῦμε πὼς ἡ ἑλληνική τοῦ κ. Γνευτοῦ ἔχει μιλήσει περισσότερο στὴν ψυχὴ μας. Εἶνε ὥραϊες οἱ στροφές, ὅλες διονυσιακῆ καὶ λυρικό, χτυπητές, σὰν ὄριμα φρούτα ἢ σὰν ἓνα καλὸ κρασί πού μ' ἡδονὴ καὶ ἀπληστία ρουφᾶμε.

(1) Ἐκδοσὴ τοῦ Συγγραφέως. Ἀλεξάνδρεια, 1918.